

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 16Co/119/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112205340
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2012:8112205340.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kovaľovej a z členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Martina Fil'akovského v právnej veci žalobkyne B. G., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom D., M. XXX proti žalovanému C. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D., H. V. XX, právne zastúpený JUDr. Martinom Staroňom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom v Prešove, Hlavná 29, o 1.135 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k . 9C 32/2012-28 zo dňa 16. 05. 2012 takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyňa je povinná nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 137,48 Eur na účet JUDr. Martina Staroňa, advokáta, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol. Vyslovil, že náhradu trov konania účastníkom nepriznáva.

Svoje rozhodnutie odôvodni tým, že žalobkyňa žiadala vrátiť polovicu pôžičky, ktorú poskytla žalovanému a jeho manželke, ktorá je jej sestrou. Ako dôkaz uviedla, že sa zúčastnili spoločného zájazdu v destinácii Egypt. Tento zájazd sa mal uskutočniť od 25.6.2009 do 6.7.2009. Osobne objednala zájazd a uzavrela zmluvu so Saturom Travel, a.s. Bratislava, mestská pobočka Prešov dňa 17.6.2009. Ako dôkaz o pôžičke peňazí pre žalovaného a jeho bývalú manželku, predložila dva pokladničné doklady o výbere sumy 700 Eur v hotovosti z 29.1.2009 a druhý pokladničný doklad z 23.3.2009 na sumu 1.770 Eur. Z oboch dokladov podľa podpisu vyplýva, že tieto výbery realizovala žalobkyňa. Zároveň boli predložené doklady o príjmových pokladničných blokoch na zaplatenie sumy 1.769,32 Eur zo dňa 11.5.2009 a sumy 500 Eur zo dňa 30.1.2009, kde uvedený je, ako platiteľ od koho boli prijaté, žalovaný. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa iné listinné dôkazy nepredložila, ani iným spôsobom nepreukázala, že vybrané peniaze boli odovzdané žalovanému a jeho manželke, nemohol prijať toto tvrdenie ako preukázané. Vychádzal z toho, že len okolnosť, že vyzdvihla žalobkyňa peniaze zo svojho účtu v Dexia banke Slovensko, a.s. pobočka Prešov dňa 29.1.2009 a 23.3.2009, neznamená automaticky, že toto je dôkaz o odovzdaní peňazí už či žalovanému alebo jeho manželke. Zo zmluvy o obstarávaní zájazdu vyplýva, že tohto zájazdu sa okrem žalovaného, jeho manželky a syna zúčastnila aj žalobkyňa so svojou rodinou, ktorí mali rovnakú povinnosť uhradiť alikvotnú čiastku za svoj pobyt rovnajúcu sa rovnakej totožnej platby ako žalovaný s rodinou. Zároveň poukázal, že pokiaľ boli predložené pokladničné bloky banky Dexia z 29.1.2009 a z 23.3.2009, vychádzal z toho, že 30.1.2009 bolo zaplatených 500 Eur, ako platiteľ bol uvedený žalovaný a dva mesiace po výbere, teda po 23.3.2009, dňa 11.5.2009 bola urobená úhrada 1.769,32 Eur, kde zase platiteľom bol žalovaný. Čiže okolnosti, ktoré boli popísané v žalobe, priložené

listinné dôkazy nesvedčali o tom a žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno o tom, že finančné prostriedky odovzdala žalovanému, resp. jeho manželke pre účely zaplataenia zájazdu ako pôžičku. Z týchto dôvodov mal za to, že žaloba je nedôvodná. Žalovaný poukazoval aj na to, že už je právoplatne rozvedený a že zatiaľ ešte neprebehlo vyporiadanie BSM. Zo strany bývalej manželky a jej príbuzných dostáva rôzne výzvy týkajúce sa vrátenia pôžičky, záležitosti vyporiadania sa BSM, určenie výživného na syna, a iné.

Z týchto dôvodov súd prvého stupňa ako nedôvodnú žalobu zamietol. Pokiaľ išlo o trovy konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p. v zmysle zásady úspechu. Žalovaný hoci úspech vo veci mal, žiadne trovy nežiadal a žiadne mu súd ani nepriznal.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalobkyňa. V odvolaní uviedla, že rozsudok bol vydaný bez náležitého skutkového stavu a na základe dôkazov predložených žalovaným, ktoré sú nepravdivé. V konaní navrhla vypočuť dve svedkyne, a to Q. R. a Ing. N., pracovníčky SATUR TRAVEL, a.s., pobočka Prešov. Obidve svedkyne by potvrdili, že odporcovi zo svojich peňazí zaplatila dovolenku do Egypta. Nevie, z akého dôvodu tieto dôkazy súd nevykonal, asi z dôvodu, že sesternica odporcu C. R. pracuje na Okresnom súde v D. a mala taký dojem, že na pojednávaní sudkyňa dala priestor iba žalovanému a nie jej. Ing. N. potvrdí, že dovolenku zaplatila zo svojich peňazí. Žalovaný v tejto cestovke nikdy nebol. Dovolenku vybavovala iba ona so Q. R.. Žalovaný ani nevedel, kde má sídlo cestovka. Doklady, ktoré predložil o zaplatení dovolenky sú nepravé a nie sú vydané v pobočke Prešov. Ing. N. by sa chcela vyjadriť k tejto záležitosti. Žalovaný na pojednávaní rozoberal súkromné problémy, ktoré nemali spoločné nič s prejednávanou vecou, pričom ona nemala priestor sa vyjadriť k zásadným veciam. V čase vybavovania dovolenky, nemal žiadnu živnosť. Vie, že živnosť mal až v druhej polovici roka 2011. Preto ani doklady o výške príjmu nie sú pravdivé. V auguste mal úraz, bol operovaný. Mal operovanú pätu a dlho maródoval a poberal nemocenské dávky. Doklad o zaplatení dovolenky pre žalovaného a jeho manželku súdu predložila a pripojila doklady aj o zaplatení dovolenky. Zároveň vzniesla aj námietku predpojatosti sudcov Okresného súdu Prešov a navrhla, aby odvolací súd rozsudok zrušil a žalobe bolo vyhovené v celom rozsahu.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný cestou svojho právneho zástupcu, plnú moc, ktorú súdu doručil spolu aj s vyjadrením, dňa 24. 07. 2012. Z obsahu tohto vyjadrenia vyplýva, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje za vecne správny, ktorý vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu veci. Poukazoval, že žalobkyňa a žalovaný sa spolu so svojimi rodinami zúčastnili zájazdu organizovaného cestovnou kanceláriou Satur Travel, a. s. konaného od 25. 06. 2009 do 06. 07. 2009 v Egypte - Taba. Zmluvu o obstaraní zájazdu podpísala dňa 17. 06. 2009 ako objednávateľ žalobkyňa. Žalobkyňa tvrdila, že žalovanému a jeho v tom čase manželke požičala na túto dovolenku sumu 2 270 Eur. Na preukázanie toho, že celý zájazd zaplatila, predložila súdu účet o pokladničnej operácii Dexia Banky, kedy vybrala z účtu sumu 700 Eur, ako aj následne sumu 1 770 Eur. Zároveň predložila aj príjmový pokladničný doklad cestovnej kancelárie Satur Travel., a. s. na sumu 500 Eur a na sumu 1 769,32 Eur, kde je ako osoba, od ktorej boli peňažné prostriedky cestovnou kanceláriou prijaté, uvedený žalovaný. Žalobkyňa žiadne iné dôkazy, ktoré by preukázali, že vybrané peniaze odovzdala žalovanému za účelom zaplataenia zájazdu nepredložila a tak samotná okolnosť, že peniaze zo svojho účtu vyzdvihla ešte neznamená dôkaz o odovzdaní týchto peňazí žalovanému titulom pôžičky. Žalovaný popiera prevzatie akejkoľvek pôžičky od žalobkyne za účelom vyplatenia zájazdu na dovolenku. Žalovaný k tvrdeniu žalobkyne, že doklady, ktoré predložil na súde prvého stupňa o zaplatení dovolenky sú nepravé, uvádza, že tieto doklady priložila ako dôkaz k žalobe o zaplataenie samotná žalobkyňa. Je preto zarážajúce, že žalobkyňa vo svojom odvolaní spochybňuje pravosť tohto listinného dôkazu. Žalobkyňa vo svojom odvolaní uvádza množstvo nepravdivých údajov, napr. nie je pravdou to, že nebol nikdy na pobočke cestovnej kancelárie a že ani nevie, kde sa táto pobočka nachádza a pod.. Žalobkyňa vo svojom odvolaní uvádza, že počas pojednávania navrhovala ako dôkaz výsluch svedkov Q. R. a Ing. N.. To sa však nestalo a taký návrh nebol ani prednesený, o čom svedčí aj zápisnica z pojednávania pred Okresným súdom Prešove. Navyše Ing. N. je blízka priateľka a bývalá kolegyňa žalobkyne. Má za to, že s poukazom na tieto skutočnosti, súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil vykonané dokazovanie a vec správne právne posúdil. Preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny a priznal odporcovi trovy odvolacieho konania vo výške 137,48 Eur.

Odvolací súd ďalej zistil, že po vznesenej námietke zaujatosti žalobkyňou a na výzvu súdu prvého stupňa, aby žalobkyňa zaplatila súdny poplatok za vznesenú námietku zaujatosti, táto oznámila podaním zo dňa 27. 07. 2012 na tlačive súdu, ktorým bola vyzvaná na zaplatenie predmetného poplatku, že na vznesenej námietke zaujatosti netrvá a poplatok nezaplatí a žiadala predložiť spis odvolaciemu súdu.

Preto odvolací súd následne po vyporiadaní sa s touto námietkou zaujatosti v tom rozsahu, že žalobkyňa na nej netrvala, preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O. s. p., vec prejednal v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a zistil, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

Odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, správne vyvodil právne závery a vo veci aj správne rozhodol, na zisteniach ktorých sa nič nezmenilo ani v priebehu odvolacieho konania.

V súvislosti s námietkami žalobkyne uvádza, že v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., je súd povinný okrem veci podľa ods. 2, poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie, najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr, súd neprihliada.

Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v ust. § 205a O. s. p.

Podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Odvolací súd zistil, že žalobkyňa vo svojom žalobnom návrhu, ako aj v priebehu celého konania tvrdila, že požičala žalovanému na dovolenku sumu 2 270 Eur, ktorej sa zúčastnila spolu so svojou rodinou a že sa dohodli, že v priebehu roka polovicu peňazí vráti jej sestra a polovicu žalovaný, teda sumu 1 135 Eur na sumu, ktorú žiadala, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť a zaplatiť trovy tohto konania.

V zmysle ust. § 657 Občianskeho zákonníka, zmluva o pôžičke je zmluva, ktorou veriteľ prenecháva dlžníkovi určité množstvo druhovo určených vecí na voľné nakladanie, prípadne spotrebovanie a dlžník sa zaväzuje vrátiť vec rovnakého druhu.

Na vznik záväzkového vzťahu sa vyžaduje reálne odovzdanie veci dlžníkovi, a to buď bezhotovostným spôsobom na účet dlžníka alebo odovzdaním z „ruky do ruky“ (pri nepeňažnej pôžičke).

Z toho vyplýva, že v danom prípade zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou a na jej uzatvorenie sa vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Nakoľko ide o reálnu zmluvu, zákon na jej vznik vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Pre zmluvu o pôžičke nie je predpísaná písomná forma, avšak z praxe vyplýva, že pri peňažných pôžičkách veriteľ spravidla vyžaduje od dlžníka písomné prehlásenie o dlhu (tzv. dlžobný úpis). Preto zmluva o pôžičke vznikne až odovzdaním veci dlžníkovi.

Zo všetkých týchto skutočností vyplýva, že na veriteľovi, teda v danom prípade žalobkyne, spočívalo dôkazné bremeno nielen ohľadne tvrdenia, že bola nejaká zmluva o pôžičke uzatvorená, ale že podľa nej bolo dlžníkovi, teda žalovanému plnené. Je zrejmé, že tieto skutočnosti môže veriteľ preukázať buď písomnou zmluvou o pôžičke alebo spomínaným dlžobným úpisom a ak takéto písomnosti nemá k dispozícii, tak poskytnutie pôžičky musí preukázať inými dôkaznými prostriedkami.

Ak sú tieto skutočnosti preukázané, potom veriteľ uniesol dôkazné bremeno. Zaviazanie dlžníka na plnenie súdom teda bude závisieť od úspechu dokazovania.

Keďže zmluva o pôžičke sa považuje za reálnu zmluvu, znamená, že k tejto zmluve nedochádza len na základe dohody strán, ale až skutočným odovzdaním predmetu pôžičky dlžníkovi. Veriteľ, ktorý sa súdnou cestou domáha voči dlžníkovi vrátenia požičaných peňazí, musí v intenciách ust. § 657 Občianskeho zákonníka splniť dôkaznú povinnosť (uniesť dôkazné bremeno), nielen o tom, že s dlžníkom v určitej dobe uzavrel zmluvu o pôžičke peňazí a že peniaze mali byť v dohodnutej dobe vrátiť, ale aj o tom, že tieto peniaze dlžníkovi skutočne požičal (prenechal). V prípade, že veriteľ neunesie dôkazné bremeno tvrdenia alebo dôkazné bremeno existencie pôžičky, musí rozhodnutie súdu vyznieť v jeho neprospech.

Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že odvolacie námietky žalobkyne nemôžu byť považované za dôvodné, ohľadom jej tvrdenia, že navrhovala vypočuť aj svedkov. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že na pojednávaní dňa 16. 05. 2012 po výzve súdu o tom, či sú ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, žalobkyňa uviedla, že ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemá. To je zaznamenané na č. l. 27 spisu, na zápisnici z pojednávania tohto dňa. Preto v tejto súvislosti odvolací súd sa musel spracovať ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a nemohol prihliadať na dôkazy, na ktoré žalobkyňa poukazovala v odvolaní, resp. ich navrhovala vykonať, vzhľadom na to, že účastníci konania boli riadne poučení podľa ust. § 120 O. s. p., v zmysle ktorého boli povinní označiť dôkazy najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd nemôže prihliadať (§ 120 ods. 4 O. s. p.). V tomto smere tvrdenie - vyjadrenie žalovaného, k tejto námietke, bolo správne.

Aj odvolací súd sa stotožnil s tvrdením súdu prvého stupňa, že žalobkyňa neunesla svoje dôkazné bremeno v preukázaní toho, čo tvrdila v žalobnom návrhu a počas konania pred súdom prvého stupňa, a to, že finančné prostriedky požičala, resp. odovzdala žalovanému, výšku, k výške, ktorej navrhovala, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť z dôvodu požičania peňazí v takejto výške jemu. Žalobkyňa nepreukázala akým spôsobom odovzdala tieto finančné prostriedky žalovanému, nepreukázala, v akej konkrétnej výške, resp. či vo výške ku ktorej žiadala zaviazať žalovaného, mu aj tieto finančné prostriedky do rúk odovzdala a ani neuviedla ďalšie podmienky týkajúce sa toho, že došlo k pôžičke, dokedy bola povinnosťou žalovaného tieto finančné prostriedky vrátiť, atď.. Z týchto dôvodov súd prvého stupňa postupoval správne, správne vyhodnotil skutkový stav a jeho právne závery zodpovedajú vykonanému dokazovaniu.

Preto odvolací súd s poukazom na tieto zistenia a so zreteľom na vyššie uvedené mal za to, že rozsudok je vecne správny a v zmysle ust. § 219 O. s. p. ho ako vecne správny potvrdil.

Na súde totiž treba tvrdiť a na tvrdenia označiť dôkazy. Je treba si splniť povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Nesplnenie dôkaznej povinnosti (§ 120 ods. 1 O. s. p.) v procese znamená, že súd žalobe nevyhoví. Rozhoduje sa pritom na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov (§ 153 ods. 1 O. s. p.).

Za stavu, keď žalobca neoznačí náležité dôkazy zanedbá potrebné tvrdenie na preukázanie rozhodujúcich skutočností a nemôže počítať s úspechom v občianskom súdnom konaní.

Odvolací súd preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že v danom prípade priznal úspešnému účastníkovi, teda žalovanému trovy konania, ktoré pozostávali z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej pomoci vychádzajúc z hodnoty sporu, t. j. 1 135 Eur, pričom hodnota jedného úkonu za právnu službu je podľa ust. § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. 61,11 Eur. Bolo dôvodné priznať trovy za dva úkony právnej služby - prevzatie a príprava právneho

zastúpenia a podanie vyjadrenia k odvolaniu, t. j. $2 \times 61,11 \text{ Eur} = 122,22 \text{ Eur} + 2 \times \text{režijný paušál v sume } 15,26 \text{ Eur} (2 \times 7,63 \text{ Eur})$, spolu teda 137,48 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.